

Закачи да играе хубаво на ржченицы,
Да маха кжмито дръгитѣ и да ѝмъ синга.

Кѣминцитѣ, като ѣж гледахъ да скача мнано,
Изчюдвахъ са за кжачаніето на вичкитѣ ѝ стави,
И този часъ нпытахъ и тѣ теа снано;
Нж тѣ налѣето да подкачкатъ,
Бдвалъ можахъ да стонѣтъ що годѣ прави,
И нѣкои падихъ нагрѣвѣ и зехъ да са мачкатъ.
По много толкова са кжачеше горката ни играчка,
Докаѣ дотегнѣ на цѣлѣтъ имъ скоръ из нѣ-
нѣтъ си скачкѣ.

„Мжун са“, выкахъ ѝ вичкитѣ, „халосай са
безъмина“!

Тевъ, хубосинце, ще ти са да си какъто насъ
разъмина.

Най сѣтиѣ са приѣди та да вѣга,
Като видѣ дѣлажтъ толѣжъ.

И Р А Н.

